

Gorski list

Dvodnevni izlet "Kozjak"

Krenuli smo rano ujutro, Zagreb je izgledao kako i inače izgleda kad je jutro. Bus se zaputio putevima autoceste i dopeljao nas ni manje ni više nego u Kaštel Kambelovac. Dragi čitatelji predlažem vam sljedeće. Pokušajte nabrojati sve Kaštelle koje znate i za svaki koji krivo kažete ili zaboravite popite čašicu pelina. Sad ste vjerojatno pijani, nema na čemu. Nakon što nas je bus ostavio kod obrazovne ustanove koja nam odgaja i uči mladost, lijepo smo se sredili za put i krenuli. U avanturu. Hodajući po cestici koja je vodila do groblja ipak nismo odlučili otići na spomenuto mjesto jer nas je markacija krenula voditi u šumu. Put do doma zvanog „pod Koludrom“ bio je lijep, ali onako mediteranski lijep. Zvuk soli i vegetacije stvarno me je, a vjerujem i ostale, ostavio bez daha. U dom smo došli ipak malo umorniji jer je put bio zahtjevan. Sjeli smo se

Izlet na Kozjak

na bočalište koje se nalazilo tik pored doma te se odmarali, malo pojeli i popili, a neki su vjerojatno i sanjarili kako boćaju. Nakon opaljene slike i razgledavanja okolne prirode rekli smo: „E, ajmo dalje.“ Entuzijazma nije falilo, no orientacije je. Izgubili smo se. Uspjeli smo doći nazad na pravi put jer smo koristili dobru staru tehniku „pokušaja, pogreške“. Naša šefica Helena i bivša tajnica Ivona odlučile su otići na feratu. Dogovor je bio da se nađemo kod skloništa „Orlovo gnijezdo“. Kad smo došli tamo nije bilo orlova, pa iskreno ne kužim u čem je kvaka. Uzeli smo pauzu za okrepljenje, dočekali naše dvije odvojene sada spojene članice i zamislili se. Iz misli se rodila ideja oko promjene puta. Da budem iskren, stisli smo se oblaka koji je taj dan bio ljut. Većina ljudi ne voli ljute oblake, pa smo odlučili ići direktno prema vrhu „Debelić“. Samo da se opravdamo bili smo mi spremni na loše vrijeme, ipak ovo nam se činilo kao zanimljivija ruta i ispalo je tako. Da bi prošli taj put

morali smo se prošuljati kroz vojnu bazu. Bilo je puno antena, neki radar, bodljikave žice i pre ludi bazen sa žabama. Iskreno je izgledalo kao da su tamo jer netko eksperimentira nad njima, ali mislim da su se samo parile. Iako su neke stradale na cesti mi smo se zaputili hrabro prema maloj crkvi sv. Luke. Nakon kratkog uzimanja daha zaputili smo se malo težim putem do doli. Doli je mjesto gdje smo spavali, planinarski dom „Putalj“. Polako smo kapali na terasu doma gdje smo vajbali i čekali večeru te već klasični dvodnevni dernek. Pošto je ovo ipak dvodnevni izlet članak će imati dva dijela te će sljedeći dio izaći u drugom broju. Znate kak se kaže: „Ć pa se V!“ *BB*.

NAJJAČI KSETOVAC

Kad Franjo pobijedi za sekciju,
svatko dobije erekciju.

On čovjek je jak,
klanja mu se svak.
Dok Pitaja ga pita,
za odgovor ne skita.

M. P. Zagorec

Planinarska sekcija KSET-a

pijandure.kset

make love, not war

Kaj ima u Foto sekciji?

*Iako ne toliko teatralna kao sekcija iz prošlog Gorskog lista, predstavljamo vam najstariju, najbogatiju (ali ne i najjaču jer PI je sve) sekciju KSET-a, Foto sekciju. Teško je sročiti u par redaka što sve ova šarena ekipa nudi, no mogu vam reć da imaju najzgodnije cure (a na momke se isto ne mogu požaliti hehe).

Kada u KSET-u tijekom eventa vidite neku osobu s fotoaparatom, velike su šanse da ste naletili na divlje foto člana. Glavna je zanimacija ovih zvjerki fotkanje internih i vanjskih evenata KSET-a, no bez brige, ako ste zainteresirani za vlastiti fotošešn, samo im date malo pažnje i ljubavi te će bez puno razmišljanja potrošiti preostali film na vaše narcisoidne tendencije. Stanište im se nalazi iza stagea zbog čega i nisu najpristupačniji, no ako se uspijete prišuljati njihovom teritoriju naići ćete na šareno ofar-

foto: Katarina Pešić

možda darkroom zvuči kao neki sex dungeon (ima madrac za spavanje i krebure), ali jedino fizičko što se tamo odvija je razvijanje fotki (nažalost).

Tokom godine su jako radišni pa tako ističu: Fototečaj, Cash and Carry i Fotoputokaze. Za razliku od Pijandura koje su chill ekipa i da biste planinarili morate samo imati dobru volju i odgovarati za vlastite ozljede, da biste fotkali eventove

gdje možete kupiti jako povoljno piktoreskne fotke za vlastiti zid i pri tome pomoći potrebitima jer novci zarađeni od tog eventa odlaze u dobrotvrone svrhe. Volim svoje muškarce kao što volim Foto – pune para s velikim srcem. Ako vam sve dosad nije dovoljno sexy, savršen razlog za postati foto članom su Fotoputokazi. To je produženi vikend na kojem imate priliku pustit mozak na pašu i pokazati dubinu vašeg osjećaja za estetiku (i pritom se katarzično napiti). Od ostalih evenata ističu radionice poput jednodnevnih radionica te Cameru obscuru.

Neovisno o tome jesu dežurstvo kratko i slatko dok grickate kokice ili čamite do 3 ujutro hvatajući savršen kadar basista u moru crvenog plina, provest ćete se super jer s njima nikad nije dosadno.

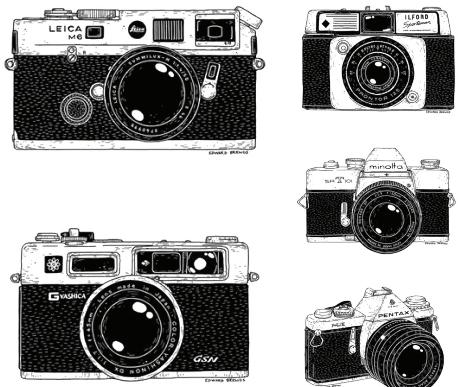
Sve što mogu reći je da od Karpata do Jadrana, od alfe do omega, u početku i na kraju bijaše fotoooooooooooo. **M.R.**

foto: Ivona Šarić

bane zidove kao što su i karakteri foto članova (gay is ok). Stanište im se sastoji od lightrooma i darkrooma. U lightroomu imaju dva kompa s jako dobrom memeovima i cool programima poput Photoshopa i Lightrooma pa ako nemate novaca za estetske zahvate, samo se javite Foto članovima i oni će se potruditi da izgledate još gore. Na prvu vam

morate položiti Fototečaj s vrlo dobrim uspjehom (66%). No, ne očajavajte, izvrsni su predavači, a jednom kada položite imate velike šanse završiti kod nekog jako slatkog mentora ili mentorice koji će vas voditi kroz foto pustolovinu. Ako niste propalitet poput mene i dobrog ste financijskog stanja, slobodno svratite na Cash and Carry

Hahaha

Idu tata i sin pilit drva. I krenu oni tako pilit i na trećem drvu pukne pila.

- Tata, tata, što je bilo?

- Ma stara je pila..

Izlazi mama na balkon:

- "Ako sam pila, pila sam za svoje pare!"

L.B.

Okolišanje oko okoliša

22. travnja obilježava se Dan planete Zemlje. Tradicija započeta prije 52 godine u svrhu zalaganja za mir i zaštitu okoliša posljednjih je godina postala poligon svjetskim čelnicima za izražavanje zabrinutosti oko nemilih klimatskih i ekonomskih promjena. Neupućenu osobu takva briga bi navela na zaključak da se u svakom kutku planeta poduzima sve moguće da se te promjene zaustave ili maksimalno uspore. Stvarnost je prilično daleko od toga.

Međuvladin panel o klimatskim promjenama, UN-ovo tijelo posvećeno izučavanju klimatskih promjena, upravo završava svoje šesto izvješće. Iako još nije potpuno, objavljena poglavlja su već dovoljna za grč u želucu. Posljedice klimatskih promjena obično se promatraju zapakirane u jedan broj: promjenu prosječne temperature Zemlje u odnosu na predindustrijsko doba. Znanstvena zajednica je većinom složna da promjena veća od 1.5 celzijusa znači drastične promjene klime u cijelom svijetu. Navedeno izvješće tvrdi da je taj cilj (manje od 1.5 celzijusa) sada gotovo nedostizan.

Neugodna je činjenica da se ljudska civilizacija dovele u ovu situaciju razvijajući se na prepostavci beskonačnih resursa i planeta koji može upiti sve tragove ljudskih aktivnosti. Promjena ekonomskih odnosa pravda se kao nemoguća i

nerealna, jer bi trošak bio prevelik. Međutim, upravo trošak destabilizacije klime je onaj koji nitko ne plača, i koji je po svim izračunima nemjerljivo veći od prethodnog. Patnju i teškoće koje takva budućnost nosi za milijune ljudi oko svijeta teško je i zamisliti.

Ovo nije feel good tekst, niti poziv da se kraće tuširate da uštedite vodu. Klimatske promjene strukturni su problem koji se može riješiti samo kolektivnim djelovanjem (kao i pandemija wink wink). Osobni izbori su plemenita i pohvalna stvar, ali oni nas neće spasiti i moramo se prestati praviti da hoće. Iстicanje njih propagandni je trik koji prikriva izvor nevolje. Stoga, ovog 22. travnja (ili bilo kojeg drugog dana) ako vam netko spomene kraće tuširanje, opalite im pljusku ili pošaljite sažetak izvješća. Meni za dušu možete oboje. V.C.

*"Yes, the planet got destroyed.
But for a beautiful moment in time we
created a lot of value for shareholders."*

Tom Toro za The New Yorker, 2017.

PI ft. PSI

Ako ste se ikada zapitali kako izgleda kada petnaestak nabrijanih ksetovca njuškoljupca ode šetati s posebnim njuškama, došli ste na pravo mjesto. Osim ljubavi prema alkoholu, dobroj glazbi i hrani, ksetovci također vole mekane šape četveronožnih ljubimaca. Potaknuti našim dragim Pitajnikom

posjetili smo udrugu Rina koja se brine o životinjama s poteškoćama i odveli u šetnju 9 njihovih pasa. Kako je nas bilo više od 9 odlučili smo da ćemo se izmjenjivati u glumljenju pasa, da svi nekog šeću i budu sretni /s. Kada smo stigli do ulaza, psi su se toliko uzbudili da su skoro srušili vrata. Kao što su se skoro srušila vrata, tako se skoro srušio i naš Pitaja, jadan čovjek. Teren je na nekim mjestima bio toliko opak da su se najstarije njuške jedva dovukle, no to nije spriječilo najluđu, Senu, da odvuče šetača daleko ispred grupe. Jadnica je toliko vukla svoje šetače da nije mogla ni disati, umorila se i nakon tog k'o najveća seljanka popila barem pola vode koja je bila dostupna. Također, tijekom šetnje, naš se p(r)ijan Lovro baš skompaо s Brankom i mislim da više nikad neće zaspav bez suza u oku koliko mu nedostaje. Peticiju da Lovri nabavimo plišanog Branka da lakše podnosi razdvojenost možete potpisati na linku na koji vas vodi priloženi QR kod.

RECENZIJE NJUŠAKA:

Zero (u našim srcima Branko) – lud, lud i čupav

Melani – „ma dobra je ona samo ne sluša“ – anonimni šetač

Žućo – slijepi staratelj od 12 godina

Moli – voli se grliti i poslušna je Kika – voli biti nošena, ima nefunkcionalan stražnji pogon Lina – stara, umiljata, pojela pun k poslastica, ne želi piti (loša pijandura)

Sena – divljačina

Tina – ne želi sjesti

Bela – 10/10 the dog

D.T.

Cajka mjeseca

Sateliti - Alaj sam se napio (sve)

Dragi čitatelji, ovoga mjeseca nakon dvodnevog izleta planinarske školice donosim vam ljuti klasik grupe Sateliti.

Travanj je mjesec kada se priroda oživljava zajedno s instinktom sumanutog roštiljanja uz previše gemišta, a mislim da ništa ne opisuje taj osjećaj bolje od ovakvoga hita. Svaki puta kada pogledate u noćno nebo možete se sjetiti ovoga benda. Ukoliko posjedujete golfa duju sigurno znate za Satelite, a ako to nije slučaj, definitivno je vrijeme da položite vozački i nabavite kola.... ili da samo otfrljite Satelite. Alaj se napijte k'o što alaj i učite! Do čitanja.... M.P.

pov: pitao/la si urednike može li tvoj erotski fanfiction uprave u novi broj gorskog lista

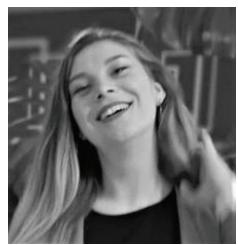
Gastro recenzija (PD Putalj)

Dragi čitatelji, vaša najdraža Planinarska sekција, као što ste već mogli do sad pročitati, uspješno je obavila dvodnevnu ekspediciju na Kozjak (onaj u Splitsko-dalmatinskoj županiji, iznad Kaštela Sućurca). Osim mnogo dobrih uspomena i fotografija, od tamo smo ponijeli i relativno pune trbuhe za koje su pobrinuli naši domaćini u Planinarskom domu (PD) Putalj. U našem prenocištu imali smo na izbor milaneze (nudli s paradajz sosom, crvena manestra) ili fažol s kobasicom. Ako ste popratili neka od prijašnjih izdanja Gastro kutaka, mislim da nije potrebno naglašavati za koju se opciju odlučio autor ovog teksta. Za sve one koji nisu, bio je to itekako grah, koji je bio dosta zasitan i izdašan, pogotov u kombinaciji sa iznenadjuće svježim kukuruznim kruhom. Kobasica je s druge strane bila dosta isprazna i poprilično neukusna, ali opet ne toliko da bi pokvarila kompletni dojam. Sve u svemu, doista preporučujem, a za recenziju milaneza čete u Klubu morati za rukav uhvatiti Krešu, Leonoru, Benjamina ili neku drugu pijanduru ako ih tražite da vam ispričaju svoja iskustva s dvodnevnom J.R.

Pijandura mjeseca

Planinar: ★★★★

Pijandura: ★★★

Lana Benčik je pijandura mjeseca. Vjerovali ili ne, nije prvoaprilska šala, i ja sam ostal paf. Ako niste znali, Lana drži jedan dosta zanimljiv rekord u našoj sekciji, čak četiri puta bila je drugoplasirana u glasanju za pijanduru mjeseca. Tko čeka, taj i dočeka. Rodom je s Čakovca, ali je priznala da joj se Zagreb puno više sviđa. Na pitanje kako toči gemišt odgovara da koristi mjeru prst-prst (vina jedan prst vertikalno, Jamnice jedan prst horizontalno), eto ti ga na, moreš meknut čoveka z Međimurja, ali nebreš Međimurje z čoveka. Što Lana radi u Zagrebu? Studira na FER-u naravno. Na pitanje kako joj ide odgovara: „Ko Tonyu Cetinskom!“ (umire 100x dnevno). Lana ipak ne dopušta da joj faks pojede život te ima mnogo hobija. Voli plesati i pjevati, uči korejski jezik, od malih nogu se bavi glumom i uskoro će se učlaniti u našu dramsku sekцију, a možda uskoro postane i šankerica pa vas ulaskom u klub počasti s jednim: „Bok pajdo, kaj buš?“ Iako je mi svi ovdje poznamo kao pravu dobricu, kaže da je u srednjoj školi bila strah i trepet među dečkima. Zašto? Makar ne vjeruje u sudbinu, vjeruje u šalice s imenom iz Müllera, a kao mala je našla jednu gdje uz njeni ime piše zaštitnica slabijih. „Ja sam draga i miroljubiva, ne bum te ni takla dok ne vidim nepravdu, a onda boom!“ Opasno. Skoro jednako opasno kao i poruka koju šalje svim čitateljima za kraj. „Rakija je melem za dušu, katalizator za mozak i ubojica za jetru“. Vrhunski, da bi reč rekeli i suzu pustil. L.B.